

Sygn. akt XI W 2382/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w XI Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: **SSR Marcin Czerwiński**

Protokolant: Paulina Adamska

w obecności oskarżyciela publicznego:-----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2019 roku

sprawy przeciwko **F. T.**, synowi W. i J., urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to , że:

1. w dniu 15 lipca 2016 roku około godziny 11:50 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym w Al. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 2 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. o nr. rej. (...), nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu marki B. o nr. rej. (...), w wyniku czego doprowadził do uszkodzenia tego pojazdu, czym wykroczył przeciwko innym przepisom o bezpieczeństwie ruchu na drogach publicznych,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. z 2017 r., poz. 128),

2. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszył zasady przewidziane w § 28 ust. 2 ZSD, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. o nr. rej. (...), nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 28 ust. 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393),

orzeka:

I. obwinionego **F. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu i za to na podstawie art. 97 k.w obwinionego skazuje;

II. obwinionego **F. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 czynu, przy czym ustala, że obwiniony kierował pojazdem marki B. o nr. rej. (...) i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w obwinionego skazuje;

III. na podstawie art. 92 § 1 k.w w zw. z art. 9 § 2 k.w za czyny z pkt 1 i 2 wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 500,00 zł (pięćset złotych);

IV. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2382/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2016 roku około godz. 11:50 w W. F. T. kierował pojazdem marki B. o nr rej. (...). Znajdując się w okolicy ambasady na Al. (...) zatrzymał pojazd na miejscu dla pojazdów dyplomatycznych, wbrew obowiązującemu w tym miejscu zakazowi określonymu znakiem drogowym B-36 „zakaz zatrzymywania się”, przy czym omijając podczas parkowania samochód marki B. o nr rej. (...), nie zachował odstępów i doprowadził do uszkodzenia lewego przedniego zderzaka tego pojazdu oraz otarcia warstwy lakierniczej o długości ok. 20 cm i wysokości ok. 15 cm, przez co wykroczył przeciwko przepisom ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W tym samym czasie powyższe wykroczenie zaobserwował A. T. będący użytkownikiem pojazdu marki B. o nr rej. (...) i pracownikiem ambasady, który zadzwonił na numer alarmowy celem wezwania patrolu Policji. Na miejsce o godz. 12:00 przybył patrol Policji w składzie sierż. sztab. P. A. i post. A. B., którzy przystąpili do czynności, m.in. został on poddany badaniom na zawartość alkoholu alkometrem z uzyskanym wynikiem 0,00 mg/l w wydychanym powietrzu.

Funkcjonariusze Policji w związku z popełnieniem wykroczeń przez F. T. polegających na uszkodzeniu pojazdu w wyniku omijania oraz na niezastosowaniu się do znaku B-36, nałożyli na niego mandat karny kredytowany, pouczając go jednocześnie o prawie do odmowy jego przyjęcia, z czego w/w skorzystał. F. T. oświadczył, iż do zdarzenia nie doszło i nie uszkodził pojazdu, przy czym odmówił podpisania protokołu oględzin pojazdu B. o nr rej. (...) o nr rej. (...), protokołu z badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, a także pouczenia o prawach i obowiązkach.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej (k.1-2v), szkicu (k. 3), protokołu oględzin (k. 4-5v), protokołu z badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 6-6v), zeznania świadka A. T. (k. 9-12, 108v-109, 133), protokołu oględzin rzeczy (k. 18-19), notatników służbowych (k. 71-85), projektu stałej organizacji ruchu (k. 88-90).

Obwiniony w trakcie postępowania wyjaśniającego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oświadczył, iż do wykroczenia nie doszło, a funkcjonariusze Policji przyjęli fakty opisane przez A. T., mimo, że w tym czasie nie znajdował się on w samochodzie marki B. o nr rej. (...). Nadto dołączył on dokumentację medyczną w związku z chorobami układu krążenia (wyjaśnienia k. 24).

Obwiniony w postępowaniu sądowym stawiał się na rozprawę w dniu 27 lutego 2018 roku i nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jadąc pojazdem dostał ataku serca, w związku z czym zatrzymał się na 1 minutę, z uwagi na arytmie serca przyjął leki i włączył światła awaryjne. Wskazał, że w tym czasie podszedł do niego A. T., który powiedział, iż obwiniony uszkodził mu auto, a sobie nic nie uszkodził. Obwiniony chciał się porozumieć z A. T. z uwagi na chore serce, jednakże ten wezwał Policję. Oświadczył, że nie wezwał pogotowia lecz od razu przyjął leki, po których mu się polepszyło. Wyjaśnił, że informował A. T. o złym stanie swojego zdrowia. Wskazał, że nie wycierał żadnych rys, a na pojeździe B. o nr rej. (...) były widoczne stare rysy, a nadto poinformował A. T., że źle się czuje (k. 108v-109).

Obwiniony w postępowaniu sądowym stawiał się na rozprawę w dniu 10 stycznia 2019 roku i nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jadąc pojazdem dostał ataku serca, w związku z czym zatrzymał się na 1 minutę, gdyż ma do tego prawo. Wskazał, że w tym czasie podszedł do niego A. T., który powiedział, iż obwiniony uszkodził mu auto, a sobie nic nie uszkodził. Obwiniony potwierdził wyjaśnienia z karty 24 akt, oświadczenie pisemne z karty 27 akt i wyjaśnienia z postępowania sądowego z dnia 27 lutego 2018 roku (k. 132-133).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanych mu czynów nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. W ocenie Sądu stanowią one przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenia i stoją w sprzeczności z pozostałym uznanym materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami świadka A. T. (k. 9-12, 108v-109, 133), notatki urzędowej (k.1-2v), szkicu (k. 3), protokołu oględzin (k. 4-5v), protokołu oględzin rzeczy (k. 18-19), czy notatek służbowych (k. 71-85). W pierwszej kolejności należy zauważyć, że

wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim zaprzeczył, że doszło do kontaktu jego samochodu i obtarcia samochodu pokrzywdzonego pozostają w sprzeczności z dowodami w postaci protokołów oględzin obu pojazdów, z których wynika, że powstałe uszkodzenia w pojazdach korelują ze sobą (k. 4-5v). Wskazana przez obwinionego wersja zdarzenia w powyższym zakresie pozostaje również w sprzeczności z zeznaniami świadka A. T., który obserwował całe zdarzenie z bliskiej odległości. Wreszcie wyjaśnienia obwinionego pozostają w sprzeczności z obiektywnym dowodem jakim jest protokół oględzin nagrania płyty CD, na którym to nagraniu dokładnie uwidocznione zostało przedmiotowe zdarzenie drogowe (k. 18-19, odtworzone na rozprawie k. 133-134). Dodatkowo należy podnieść, że wskazane wyżej dowody w postaci zeznań świadka A. T. i dowód z oględzin płyty CD nie potwierdzają wersji obwinionego, z której wynika, że do zatrzymania jego pojazdu doszło na skutek nagłego ataku serca, którego miał doznać obwiniony. Należy bowiem zauważyć, że obwiniony najpierw próbował zaparkować pojazd w innym miejscu, a następnie zmienił miejsce zatrzymania omijając pojazd pokrzywdzonego, co przeczy potrzebie pilnego zatrzymania pojazdu. Po zatrzymaniu rozmawiał zaś ze świadkiem zdarzenia, który na rozprawie zeznał, że z zachowania obwinionego nie wynikało, że wówczas źle się czuł. Nadto wyjaśnienia obwinionego, w których zaprzeczył, że wycierał po zdarzeniu uszkodzenia w swoim pojeździe chusteczką pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka i protokołem oględzin nagrania.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka A. T., który w sposób szczegółowy opisał zdarzenie z dnia 15 lipca 2016 roku. Świadek jako osoba obca dla obwinionego przedstawił zdarzenie w sposób obiektywny i bezstronny. Zeznania tego świadka są spójne, logiczne i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Nadto korespondują z pozostałym zebrany materiał dowodowy, w szczególności protokołami oględzin pojazdów (k. 4-5v) i protokołem oględzin płyty (k. 18-19).

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k.1-2), szkicu (k. 3), protokołu oględzin (k. 4-5), protokołu z badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 6), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 13-14), notatki urzędowej (k. 17), protokołu oględzin płyty (k. 18-19), dokumentacji medycznej (k. 28-31, 52-56,96-99), danych z bazy PESEL (k. 32), informacji z ewidencji wykroczeń (k. 34), pisma z A. (k. 67), pisma z (...) (69), kopii notatek służbowych (k. 70-85) oraz planu organizacji ruchu (k. 87-90), gdyż brak było podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w niniejszej sprawie, Sąd nie miał wątpliwości co do zaistnienia zdarzenia, jak również co do udziału w nim i winy F. T.. Brak jest w niniejszej sprawie dowodów, które mogłyby podważyć wartość dowodową materiałów, na których Sąd oparł swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie. Podkreślenia wymaga, iż Sąd w okolicznościach konkretnej sprawy opiera się zawsze w swoich ustaleniach na podstawie dowodów jakimi dysponuje, mając pełną swobodę w ich ocenie. Zdaniem Sądu pełny obraz zdarzenia niewątpliwie wynika z zeznań obecnego na miejscu A. T., a także pozostałych dowodów w postaci szkicu, protokołów oględzin pojazdów, czy protokołu oględzin płyty. Sąd – wbrew twierdzeniom obwinionego - nie miał żadnych wątpliwości odnośnie prawidłowości i zasadności przeprowadzonej wobec obwinionego interwencji a także nie dostrzegł żadnych powodów, dla których miałyby uznać, że obwiniony swoimi działaniami nie dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń.

Czyn z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Sprawca tego wykroczenie podlega karze grzywny do 3000 złotych lub karze nagany. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż F. T. w dniu 15 lipca 2016 roku około godziny 11:50 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym w Al. (...), kierując samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu marki B. o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do uszkodzenia tego pojazdu, czym wykroczył przeciwko innym przepisom o bezpieczeństwie ruchu drogowego.

Z kolei przepis art. 92 § 1 kw stanowi, że ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany. Podkreślić należy, że wykroczenie to ma charakter formalny, nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do sygnału lub polecenia. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. (...) znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa. Słusznie wskazuje się, że niestosowanie się do znaków, sygnałów lub poleceń zakłóca porządek ruchu i stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Zgodnie zaś z § 28 ust. 2 powołanego rozporządzenia znak drogowy B-36 „zakaz zatrzymywania się” zabrania kierującemu zatrzymywania się pojazdu.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż F. T. w dniu 15 lipca 2016 rok kierując samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Argumentacja obwinionego, iż ma on prawo zatrzymać się na 1 minutę, dotyczy zgodnie z rozporządzeniem § 29 znaku B-39 "strefa ograniczonego postoju", który oznacza wjazd do strefy, w której obowiązuje zakaz postoju pojazdów na wszystkich drogach; dopuszczalny czas unieruchomienia pojazdu dłuższy niż jedna minuta jest wskazany napisem na znaku. W przedmiotowej sprawie brak było takiego znaku, albowiem obwiniony zatrzymał się na miejscu przeznaczonym dla pojazdów dyplomatycznych. Świadek A. T. zeznał, iż naocznie widział fakt popełnienia wykroczenia przez obwinionego. Znak B-36 w dniu 15 lipca 2016 r. był niewątpliwie umiejscowiony na Al. (...) i zakazywał zatrzymywania się, co bezsprzecznie wynika z przesłanego przez Zarząd Dróg Miejskich planu organizacji ruchu (k. 88-89), zaś obwiniony nie był w jakikolwiek sposób zwolniony od stosowania się do niego. Nie ulega żadnej wątpliwości, że obwiniony F. T., poprzez swoje umyślne działanie nie zastosował się do przepisów ruchu drogowego, a więc jego zachowanie wskazuje, że chciał popełnić przypisane mu wykroczenie, a nie tylko się na nie godził.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, Sąd wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w kwocie 500 zł. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do niego osiągnąć. Sąd uwzględnił również sposób zachowania się obwinionego po popełnieniu czynów, jego właściwości i warunki osobiste. Zdaniem Sądu wymierzona kara grzywny będzie stanowiła wystarczającą dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia winy oraz spowoduje, że obwiniony zacznie przestrzegać obowiązujących przepisów ruchu drogowego, co ma podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym a także wykaże większy szacunek wobec uprawnionych organów. Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego był, w ocenie Sądu, średni. Obwiniony wykazał się lekceważeniem istotnych zasad ruchu drogowego, jakim są zasady stosowania się do znaków drogowych. Ponadto obwiniony jako osoba dorosła, która uzyskała uprawnienia do kierowania pojazdami, powinien znać przepisy ruchu drogowego i stosować się do tych przepisów i znaków drogowych. Obwiniony zatem w sposób świadomy nie zastosował się do znaku drogowego B-36 powodując przy tym jednocześnie uszkodzenie innego pojazdu w wyniku nie prawidłowego omijania pojazdu. Zdaniem Sądu przepisy o zakazie zatrzymywania są jednoznaczne, a od kierowcy należy wymagać pełnej znajomości przepisów kodeksu drogowego, a także należytego ich stosowania w ruchu ulicznym. W ocenie Sądu orzeczona kara jest sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

Na podstawie art. 119 § 1 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).